

عنوان مقاله:

ماندلا و میل به تمامیت در شعر اقبال

محل انتشار:

همایش بین المللی اقبال و دنیای ما (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فرنگیس فرهود - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات فارسی واحد علوم و تحقیقات و خراسان رضوی

آناهیتا امینی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

از آنجایی که ناخودآگاه شاعر در زیرساخت های شری موثر است نمایندگان با در نظر داشتن نقد کهن الگویی اکتشاف زیرساخت فکری علامه محمد اقبال لاهوری می پردازند. این پژوهش در پاسخ به این سوال سامان یافته است که آیا اقبال در مخمس نوای وقت با فراخوانی آنیما، در آرزوی دستیابی به کمال و تمامیت ماندلا بی است تطبیق روان پژوهی یونگ در ضمیر خودآگاه و ناخودآگاه از طریق اشکال و نمادهای واژگانی، ادات، رنگ ها، مخاطب را به جهان متن و روان شاعر نزدیک می سازد. شعر او با بیدار کردن ناخودآگاه، محرک نوشدگی و نوزایی و رسیدن به کمال و جاودانگی است.

کلمات کلیدی:

اقبال لاهوری، مخمس نوای وقت، کهن الگوی ماندلا، نیما، تمامیت و کمال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/770824>

